

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 41CoKR/18/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5118216964
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 01. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miriam Boborová Sninská
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2022:5118216964.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Miriam Boborovej Sninskej a členiek senátu JUDr. Miroslavy Púchovskej a Mgr. Miriam Kamenskej, v právnej veci žalobcu BENCONT COLLECTION, a.s., so sídlom Vjanorská 100/A, 831 04 Bratislava, IČO: 47 967 692, zastúpeného Advokátska kancelária JUDr. Veronika Kubříková, PhD., s.r.o., so sídlom Martinčekova 13, 821 01 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 50 361 368, proti žalovanému XX.XX.XXXX, zastúpenému advokátom JUDr. Vladimírom Kašubom, PhD., so sídlom Holubyho 51, 036 01 Martin, IČO: 42 058 945, v konaní o zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žilina, č.k. 7Odi/1/2018-169 zo dňa 21. mája 2021, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok Okresného súdu Žilina, č.k. 7Odi/1/2018-169 zo dňa 21. mája 2021 potvrdzuje.
- II. Žalovanému priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd napadnutým rozsudkom výrokom I. žalobu zamietol a výrokom II. priznal žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, pričom o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením súdom prvej inštancie.

2. V odôvodnení rozsudku súd uviedol, že žalobca sa žalobou domáhal zrušenia oddĺženia žalovaného pre nepoctivý zámer z dôvodu, že žalovaný nemal pri oddĺžení poctivý zámer. Podľa žalobcu žalovaný naplnil základné predpoklady „nepoctivého zámeru“ podľa §166g ods. 2 písm. e) zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZKR“) - úmyselne sa priviedol do platobnej neschopnosti, podľa § 166g ods. 2 písm. f) ZKR - dlžník nebol platobne neschopný a podľa § 166g ods. 1 ZKR - zo správania žalovaného po podaní návrhu nemožno usudzovať, že vynaložil úprimnú snahu riešiť svoj dlh v rámci svojich možností a schopností.

3. Žalobca odvodzoval podanie návrhu na zrušenie oddĺženia z § 166f ods. 1 ZKR a uviedol, že je veriteľom žalovaného. Pohľadávka vznikla zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX, ktorú žalovaný uzatvoril s právnym predchodcom žalobcu, a to spoločnosťou Poštová banka a.s. dňa 19.11.2012 a pohľadávka bola na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 13.06.2017 postúpená na žalobcu, ktorý následne pohľadávku riadne prihlásil do konkurzu vyhláseného na majetok žalovaného. Správca žalovaného Mgr. Štefan Krnáč doručenie prihlášky pohľadávky žalobcu potvrdil e-mailovou správou zo dňa 27.08.2018. Žalobca tvrdil, že žalovaný nebol v čase podania návrhu na vyhlásenie konkurzu na jeho majetok platobne neschopný, a preto nebola splnená jedna zo základných podmienok konkurzného konania. Poukázal na to, že žalovaný vo svojom životopise uviedol, že je osobou v produktívnom veku a jeho pravidelný čistý mesačný príjem je vo výške minimálne 1.000,-Eur. Žalobca však neevidoval od žalovaného žiadnu úhradu. Žalobca poukazoval tiež na skutočnosť, že žalovaný žil v spoločnej

domácnosti len s manželkou, ktorá bola tiež zamestnaná a žalovaný nemal žiadnu vyživovaciu povinnosť voči ďalšej osobe. Podľa žalobcu zo všetkých dokladov žalovaného vyplývajú odôvodnené vážne pochybnosti o platobnej neschopnosti žalovaného, ktorú zákon definuje ako stav, kedy fyzická osoba nie je schopná plniť 180 dní po lehote aspoň jeden splatný záväzok. Platobná neschopnosť musí byť stavom objektívnym a trvalým. Podľa žalobcu za platobnú neschopnosť nemožno považovať stav, kedy dlžník odmieta hradiť svoj dlh. Žalovaný v čase podania návrhu na vyhlásenie konkurzu disponoval finančnými prostriedkami na plnenie svojich záväzkov a v prípade riadneho plnenia svojich záväzkov by bol schopný splatiť všetky svoje záväzky voči veriteľom. Žalovaný sa však rozhodol riešiť svoju situáciu formou konkurzu a podľa názoru žalobcu uvedené skutočnosti sponchýňujú poctivý zámer žalovaného. Žalobca tiež poukázal na § 566 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) a tvrdil, že gramatickým výkladom tohto ustanovenia vo vzťahu k § 3 ods. 2 tretia veta ZKR je možné dospieť k záveru, že platobne neschopnou je len fyzická osoba, ktorá nie je schopná ani čiastočne plniť 180 dní po lehote splatnosti aspoň jeden peňažný záväzok. Žalovaný preto nespĺňal podľa žalobcu podmienku platobnej neschopnosti predpokladanú v §3 ods. 2 tretia veta ZKR, resp. § 166g ods. 2 písm. f) ZKR. Podľa žalobcu žalovaný nespĺňal ani druhý predpoklad platobnej neschopnosti, a to, že pohľadávku nebolo možné vymôcť exekúciou. Žalobca tvrdil, že z informácií z Centrálného registra exekúcií je zrejme, že voči žalovanému bola vedená len jedna exekúcia pre vymoženie istiny 476,70 Eur s príslušenstvom. Vzhľadom na výšku príjmu, ktorú deklaroval žalovaný v životopise je zrejme, že v prípade vykonávania exekučných zrážok zo mzdy by došlo k vymoženiu pohľadávky v relatívne krátkom čase. Skutočnosť, že žalovaný napriek dostatočnému príjmu odmietal uhradiť dobrovoľne svoje záväzky a rozhodol sa zbaviť svojich záväzkov prostredníctvom inštitútu oddĺženia, nemožno považovať za poctivý zámer súladný s účelom oddĺženia podľa ZKR. Žalobca tvrdí, že takýmto konaním žalovaného došlo k úmyselnému zneužitiu inštitútu oddĺženia. Ďalej žalobca uviedol, že predpokladom poctivého zámeru dlžníka je okrem iného aj úprimná snaha riešiť po podaní návrhu svoj dlh v rámci svojich možností. Keďže dlžník po rozhodnutí o jeho oddĺžení žiadnym spôsobom neriešil svoj záväzok voči žalobcovi, resp. iným veriteľom napriek tomu, že tak urobiť mohol a mal, je na mieste pochybovať o jeho poctivom zámere. Podľa žalobcu oddĺženie nemožno považovať za spôsob, ktorým sa ktorýkoľvek dlžník môže zbaviť svojich záväzkov voči veriteľovi. Ak sa dlžník rozhodne pre oddĺženie, veriteľ nemá možnosť ako tento proces zvrátiť. Je preto úlohou súdu v konaní o zrušení oddĺženia posúdiť, či dlžník spĺňa podmienky oddĺženia, či má poctivý zámer, a teda či môže požívať výhody vyplývajúce z oddĺženia. Podľa žalobcu sa žalovaný úmyselne priviedol do platobnej neschopnosti, aby bol oprávnený podať návrh na vyhlásenie konkurzu. Podľa presvedčenia žalobcu mal a má žalovaný finančné prostriedky na riadne plnenie svojich záväzkov voči veriteľom, napriek tomu však účelovo podal návrh na vyhlásenie konkurzu a súd ho zbavil všetkých jeho povinností na zaplatenie pohľadávok svojich veriteľov. Žalobca má za to, že nie je možné priznať právnu ochranu konaniu žalovaného, ktorý preukázateľne zneužíva inštitút oddĺženia a ktorého výsledkom je poškodenie žalobcu a rovnako ďalších veriteľov žalovaného.

4. Žalovaný nesúhlasil so žalobou a žiadal ju v celom rozsahu zamietnuť. Uviedol, že jeho priemerný čistý príjem za obdobie 6 mesiacov predchádzajúcich podaniu návrhu na vyhlásenie konkurzu bol v sume 741,50 Eur, t.j. o 25 % nižší, ako žalobca uvádza v žalobe. Manželka žalovaného pracovala iba ako brigádnicka s príjmom do 300,-Eur mesačne. Ďalej z predložených výplatných pások je podľa žalovaného zrejme aj to, že za obdobie 8 mesiacov mu bola zrazená suma 974,59 Eur, čím bolo preukázané, že nie je pravdivý ani ďalší argument podanej žaloby, že proti žalovanému je vedené len jedno exekučné konanie o vymoženie istiny 476,70 Eur. Žalovaný predložil potvrdenie Okresného súdu Martin, z ktorého vyplýva, že boli proti žalovanému vedené dve exekučné konania. Žalovaný tiež uviedol, že istina môže tvoriť aj zanedbateľnú časť vymáhanej sumy, lebo suma príslušenstva presiahla sumu istiny. Žalobca počas konania žiadal žalobe v celom rozsahu vyhovieť a žalovaný so žalobou nesúhlasil a žiadal ju zamietnuť.

5. Súd vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi na pojednávaní dňa 21.05.2021, na ktorom právna zástupkyňa žalobcu navrhla vykonanie ďalšieho dôkazu, a to výsluchu žalovaného, pričom súd prvej inštancie návrh na vykonanie tohto dôkazu zamietol z dôvodu uplatnenia sudcovskej koncentrácie konania.

6. Súd konštatoval, že medzi stranami nebolo sporné, že uznesením Okresného súdu Žilina, č.k. 10dK/129/2018-24 zo dňa 18.06.2018, zverejneným v Obchodnom vestníku č. 121/2018 vydanom dňa 25.06.2018 súd vyhlásil konkurz na majetok žalovaného, ustanovil správcu (Mgr. Štefan Krnáč), vyzval veriteľov na prihlásenie svojich pohľadávok a dlžníka oddĺžil tak, že ho zbavil všetkých dlhov, ktoré môžu

byť uspokojené iba v konkurze, a to v rozsahu, v akom nebudú v konkurze uspokojené. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 26.06.2018. V Obchodnom vestníku č. 178/2018 zo dňa 14.09.2018 bol zverejnený Oznam o zrušení konkurzu z dôvodu, že konkurzná podstata nepokryje náklady konkurzu v zmysle § 167v ods. 1 ZKR.

7. Súd vykonaným dokazovaním ďalej zistil, že Zmluva o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 19.11.2012 bola uzatvorená medzi právnym predchodcom žalobcu, Poštovou bankou, a.s. a žalovaným a jej predmetom bolo poskytnutie úveru vo výške 8.000,-Eur pri úrokovej sadzbe 10,9 % p.a. s konečnou splatnosťou úveru 15.11.2022. Ďalej súd zistil, že Zmluvou o postúpení pohľadávok č. 111/2017 zo dňa 13.06.2017, uzavretou medzi postupcom Poštová banka, a.s. a žalobcom ako postupníkom, žalobca preukazoval nadobudnutie pohľadávky jeho právneho predchodcu. V tejto súvislosti súd poznamenal, že predložená zmluva neobsahuje prílohu so zoznamom postúpených pohľadávok, na ktoré zmluva priamo odkazuje v článku vymedzujúcom predmet zmluvy. Z e-mailovej komunikácie medzi žalobcom a správcou dlžníka Mgr. Štefanom Krnáčom vyplýva, že správca potvrdil zapísanie pohľadávky žalobcu do zoznamu pohľadávok v konkurznom konaní žalovaného, a teda je zrejmé, že žalobca si riadne prihlásil svoju pohľadávku do konkurzu a súd nezistil, že by táto pohľadávka bola v konkurze popretá. Postavenie žalobcu ako veriteľa žalovaného nebolo v konaní sporné.

8. Súd ďalej uviedol, že z výplatných pások predložených žalovaným za mesiace jún 2017 až január 2018 vyplýva, že žalovanému po vykonaní zrážok zo mzdy bola vyplatená suma 558,74 Eur. Ďalej súd z indikatívnej informácie z Centrálného registra exekúcií zo dňa 31.05.2018 a z potvrdenia Okresného súdu Martin zo dňa 01.08.2018 zistil, že voči žalovanému boli ku dňu 01.08.2018 vedené exekučné konania na základe poverení na vykonanie exekúcií sp.zn. 17Er/2952/2015 (navrhovateľ CETELEM SLOVENSKO a.s.) a sp.zn. 18 Er/2297/2017 (navrhovateľ Orange Slovensko a.s.). Súd prvej inštancie uviedol, že predmetom tohto konania je posúdenie, či mal žalovaný pri oddlžení poctivý zámer. Žalobca pochybnosť o poctivom zámere žalovaného zakladal na troch dôvodoch, a to, že žalovaný v návrhu na vyhlásenie konkurzu nepravdivo uviedol, že je platobne neschopný, pričom žalovaný platobne neschopný nebol, keďže v čase podania návrhu na vyhlásenie konkurzu disponoval finančnými prostriedkami na plnenie svojich záväzkov, že žalovaný sa úmyselne priviedol do platobnej neschopnosti a že zo správania žalovaného po podaní návrhu možno usudzovať, že nevynaložil úprimnú snahu riešiť svoj dlh v rámci svojich možností a schopností, keďže po ukončení konkurzného konania mohol a mal použiť svoje finančné prostriedky na uspokojenie svojich veriteľov, čo však neurobil.

9. Súd primárne skúmal aktívnu procesnú legitimitáciu žalobcu na podanie návrhu na zrušenie oddlżenia žalovaného pre nepoctivý zámer a dodržanie lehoty na domáhanie sa zrušenia oddlżenia žalovaného. Vykonaným dokazovaním súd konštatoval, že lehota na podanie návrhu na zrušenie oddlżenia bola zachovaná, keďže konkurz na majetok žalovaného sa považuje za vyhlásený dňa 26.06.2018 a návrh žalobcu na zrušenie oddlżenia žalovaného bol doručený súdu dňa 18.11.2018, teda skôr, ako uplynula lehota 6 rokov od vyhlásenia konkurzu.

10. Okresný súd považoval za nesporné, že žalovaný bol v čase podania návrhu na vyhlásenie konkurzu na svoj majetok zamestnaný a mal pravidelný príjem, pričom žalovaný v rámci svojej procesnej obrany na odstránenie rozporu týkajúceho sa výšky ním dosahovaného príjmu predložil výplatné pásky, z ktorých je zrejmé, že jeho mesačný čistý príjem bol nižší ako 1.000,-Eur. Podľa presvedčenia žalobcu bol mesačný príjem žalovaného pred vyhlásením konkurzu vo výške 1.000,-Eur, pričom s prihliadnutím na výšku priemernej mzdy v hospodárstve vyjadril pochybnosť o tom, že žalovaný nemal dostatok finančných prostriedkov na úhradu svojich záväzkov, z čoho vyvodil záver, že žalovaný nebol v čase podania návrhu na vyhlásenie konkurzu na majetok platobne neschopný, a teda tvrdil existenciu nepoctivého zámeru dlžníka podľa § 166g ods. 2 písm. f) ZKR. Súd nepovažoval záver žalobcu za preukázaný, pričom podľa názoru súdu bol založený na ničím nepodložených domnienkach o dostatočnej výške príjmu žalovaného na úhradu jeho dlhov. Súd poukázal na ustanovenie § 3 ods. 2 veta tretia ZKR, v ktorom je definovaná platobná neschopnosť fyzickej osoby, pričom v zmysle tohto ustanovenia za platobne neschopnú je možné považovať fyzickú osobu, ktorá nie je schopná plniť 180 dní po lehote splatnosti aspoň jeden peňažný záväzok. Podľa súdu niet pochybností o tom, že žalobca nepreukázal, že žalovaný platobne neschopný nebol. Súd poukázal na to, že žalovaný preukázal, že mu boli každý mesiac vykonávané zrážky zo mzdy, preukázal ich rozsah a preukázal, že v čase podania návrhu na vyhlásenie konkurzu boli voči nemu vedené dve exekučné konania a súd tiež považoval za preukázané, že žalovaný mal viacerých veriteľov, ktorú skutočnosť žalobca ani nespochybnil. Podľa súdu, pokiaľ

by chcel žalobca preukázať, že žalovaný nebol platobne neschopný, a teda že bol platobne schopný, musel by tvrdiť a preukázať dostatok peňažných prostriedkov na úhradu všetkých jeho záväzkov. Všeobecné konštatovanie, že príjem žalovaného vo výške 1.000,-Eur, resp. vyšší ako priemerná mzda v hospodárske postačuje na úhradu záväzkov a musel postačovať aspoň na čiastočné úhrady pohľadávky žalobcu nepostačuje na vyvodenie záveru o platobnej schopnosti žalovaného. Výška príjmu žalovaného je podľa súdu irelevantná. Podstatné je, či bol žalovaný zo svojho príjmu a finančného majetku schopný v čase splatnosti priebežne uhrádzať svoje splatné záväzky voči všetkým svojim veriteľom. Podľa súdu tiež nie je smerodajné, či žalovaný uhrádzal alebo neuhrádzal pohľadávku žalobcu a z akého dôvodu, keďže nemožno posudzovať jedného z veriteľov dlžníka izolovane od ostatných. Vo vzťahu k argumentu žalobcu, že nebol naplnený ani druhý predpoklad platobnej neschopnosti, a teda, že pohľadávku bolo možné vymôcť exekúciou, nakoľko exekučne vymáhaná istina 476,70 Eur s príslušenstvom by vzhľadom na výšku príjmu žalovaného v prípade vykonania zrážok zo mzdy mohla byť vymožená v relatívne krátkom čase súd uviedol, že toto tvrdenie nezodpovedá skutočnosti a použitý argument nie je dôvodný. Okolnosť, že pohľadávku nemožno vymôcť exekúciou, je predpokladom nevyvráťateľnej domnienky o platobnej neschopnosti dlžníka. Na to, aby mohlo byť začaté exekučné konanie na majetok povinného, je nutné, aby oprávnený disponoval vykonateľným exekučným titulom, ktorého vydanie je možné až potom, ako sa stane záväzok povinného splatným a vymáhatelným. Nútený výkon rozhodnutia indikuje neschopnosť dlžníka uhrádzať splatné záväzky, preto aj ZKR označuje ako jednu z hmotnoprávných podmienok na vyhlásenie konkurzu podľa štvrtej časti ZKR vedenie aspoň jedného exekučného alebo obdobného vykonávacieho konania (§ 166 ods. 3 ZKR). Súd poukázal na preukázanie toho, že voči žalovanému boli zistené dve exekučné konania, pričom jedno bolo začaté v roku 2015 a druhé v roku 2017, pričom z výplatných pásov žalovaného vyplýva, že mu boli pravidelne realizované zrážky zo mzdy.

11. Okresný súd tiež poukázal na to, že schopnosť splácať záväzky nemôže byť posudzovaná paušálne, ale vždy individuálne, s prihliadnutím na pomery žalovaného, jeho výdavky, množstvo veriteľov a výšku záväzkov. Súd tiež uviedol, že žalobca svoju pohľadávku voči žalovanému exekučne nevymáhal. Priemerný mesačný príjem žalovaného po vykonaní zrážok zo mzdy, ktorý bol žalovanému vyplatený, nie je podľa názoru súdu možné označiť za nadštandardný. Súd tiež doplnil, že v konaní nebolo preukázané, že by žalovaný neuhrádzal svoje záväzky pred vyhlásením konkurzu účelovo v snahe umelo vytvoriť stav svojej platobnej neschopnosti a ani to, že by žalovaného záväzky voči veriteľom účelovo vznikli pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu. Podporne súd tiež uviedol, že konkurz vyhlásený na majetok žalovaného bol zrušený v zmysle § 167v ods. 1 ZKR z dôvodu, že konkurzná podstata nepokryla náklady konkurzu, a teda ani v rámci konkurzu nebol zistený dostatočný majetok na čo i len čiastočnú úhradu záväzkov žalovaného, pričom okolnosť, že by sa žalovaný cielene zbavil pred vyhlásením konkurzu majetku, v konaní nevyšla najavo. Tiež v konaní nevyšlo najavo, že by sa žalovaný úmyselne priviedol do platobnej neschopnosti, aby bol oprávnený podať návrh na vyhlásenie konkurzu. Uvedené tvrdil žalobca v žalobe ako samostatný splnený predpoklad na zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer žalovaného. Podľa súdu žalovaný správne argumentoval, že uvedený príklad absencie poctivého zámeru je v rozpore s tvrdením žalobcu, že žalovaný nebol platobne neschopný v čase podania návrhu na vyhlásenie konkurzu. Navyše podľa názoru vyvodenie záveru o tom, že dlžník sa úmyselne priviedol do platobnej neschopnosti tým, že vyhlásil, že je platobne neschopný, nemá logický základ, pričom iná okolnosť, ktorá by nasvedčovala tomu, že sa žalovaný úmyselne priviedol do platobnej neschopnosti, aby bol oprávnený podať návrh na vyhlásenie konkurzu nebola tvrdená a preukázaná.

12. K tvrdeniu žalobcu o nepoctivom zámere žalovaného neplnením jeho záväzkov voči veriteľom, vrátane žalobcu v čase po vyhlásení konkurzu na majetok žalovaného, keď došlo k zastaveniu exekučných konaní voči žalovanému, a teda aj k ukončeniu exekučných zrážok zo mzdy, v dôsledku čoho ostali žalovanému „uvoľnené“ finančné prostriedky súd uviedol, že zákon v § 166c ZKR taxatívne vymedzuje okruh pohľadávok, na ktoré sa oddĺženie nevzťahuje. Aj napriek oddĺženiu dlžníka, veriteľom zostáva zachované právo domáhať sa plnenia týchto záväzkov a na tieto záväzky sa nevzťahujú účinky vymedzené v §167e a § 167f ZKR. Pohľadávka, ktorou disponuje žalobca, nie je nedotknutou pohľadávkou, ale je pohľadávkou podľa § 166a ZKR, t.j. tou, ktorá sa uspokojuje konkurzom. Preto podľa názoru súdu nie je daný dôvod na to, aby sa od žalovaného spravodlivo požadovalo, aby po procese oddĺženia naďalej uspokojoval žalobcu alebo ďalších veriteľov nemajúcich oddĺžením nedotknuté pohľadávky. Iná situácia by bola, keby bolo v konaní preukázané, že žalovaný nadobudol na základe dedenia, darovaním alebo výhrou nie nepatrný majetok, v konkrétnych okolnostiach v tejto veci však uvedené zistené nebolo. Súd sa preto nestotožnil s názorom žalobcu, že ak dlžník po oddĺžení konkurzom automaticky dobrovoľne neuhrádza aspoň čiastočne svoje záväzky, treba konanie

dlužníka posudzovať ako jeho nepoctivý zámer pri oddlžení. Uvedená požiadavka by bola podľa názoru súdu v rozpore so zámerom zákonodarcu a účelom inštitútu oddlżenia, ktorým je zbavenie dlžníka všetkých dlhov a umožnenie mu začať odznova. Dôraznú možnosť nového začiatku pre dlžníka kladie zákonodarcu aj tým, že v § 176h ods. 1 ZKR určil, že konkurzu podlieha iba majetok, ktorý patril dlžníkovi ku dňu vyhlásenia konkurzu. Majetok dlžníka, ktorý nadobudne po vyhlásení konkurzu, má dlžníkovi slúžiť na to, aby sa opätovne zaradil do spoločnosti bez záväzkov, inak by ochrana oddlžených osôb zabezpečená v dôsledku nevyháateľnosti pohľadávok ich veriteľov nemala žiadny význam.

13. Súd dospel k záveru, že žalobca v zmysle § 166f ods. 1 ZKR neunesol dôkazné bremeno preukázať existenciu zákonných dôvodov na zrušenie oddlżenia žalovaného pre nepoctivý zámer. Žalobca svoje tvrdenia nepodložil relevantnými dôkazmi a jeho tvrdenia boli všeobecného charakteru, pričom žalovaný použitými prostriedkami procesnej obrany úspešne spochybnil dôvodnosť žaloby. Súd mal za to, že žalobca nepreukázal, že žalovaný nebol v čase podania návrhu na vyhlásenie konkurzu na jeho majetok platobne neschopný, nepreukázal, že úmyselne sa priviedol do platobnej neschopnosti a nepreukázal, že nevynaložil úprimnú snahu riešiť svoj dlh v rámci svojich možností a schopností. Súd tiež nesúhlasil s úsudkom žalobcu, že pokiaľ je dlžník zamestnanou osobou v produktívnom veku s dostatočným príjmom a využije inštitút oddlżenia miesto toho, aby svoje záväzky riadne hradil, je toto konanie samo o sebe dôkazom nepoctivého zámeru. Podľa súdu tiež nie je namieste vyvodiť existenciu nepoctivého zámeru dlžníka z okolností, že žalovaný na riešenie svojich dlhov zvolil konkurz a nie splátkový kalendár, nakoľko voľba medzi týmito spôsobmi riešenia platobnej neschopnosti dlžníka prináleží výlučne dlžníkovi, pričom je potrebné zohľadniť, že splátkový kalendár je určený najmä pre dlžníkov, ktorí majú ešte dostatok majetku a určité príjmy. Vzhľadom na uvedené súd nezistil existenciu nepoctivého zámeru žalovaného pri oddlžení, a preto žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol.

14. Okresný súd dodal, že súdne rozhodnutia, na ktoré poukazovali žalobca a žalovaný, súd na ne neprihliadal, pretože sa nejedná o rozhodnutia, ktorými by bol súd v tomto spore viazaný podľa § 193 CSP a nemožno v tomto prípade hovoriť ani o ustálenej rozhodovacej praxi súdov. Súd tiež doplnil, že pri posudzovaní poctivého zámeru dlžníka je potrebné postupovať individuálne a zohľadňovať osobitné okolnosti každého konkrétneho prípadu a takto súd k veci pristupoval.

15. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanému, ktorý bol v konaní úspešný v celom rozsahu priznal v celom rozsahu aj nárok na náhradu trov konania.

16. V zákonnej lehote podal proti rozsudku odvolanie žalobca a navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a aby vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, alternatívne, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe žalobcu v celom rozsahu vyhovie.

17. Žalobca podal odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP.

18. Žalobca nesúhlasil s právnym názorom vysloveným súdom prvej inštancie v napadnutom rozsudku v bodoch 35. a 36., nakoľko uvedené odôvodnenie súdu prvej inštancie je len popretie skutkových a právnych záverov žalobcu bez náležitého odôvodnenia s poukazom na odbornú a súdnu prax a s ohľadom na zákonné ustanovenia upravujúce právny inštitút oddlżenia, konkurzu a splátkového kalendára. Podľa odvolateľa súd prvej inštancie na pojednávaní vo veci samej len súhlasil s vyjadrením žalovaného, jeho právneho zástupcu bez toho, aby svoje rozhodnutie o súhlase náležitým a zákonným spôsobom relevantne odôvodnil. Podľa žalobcu postup súdu prvej inštancie v predmetnom súdnom konaní nie je správny a najmä zákonný.

19. Žalobca ďalej namieta nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku a tvrdil, že pri nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia je porušené právo na spravodlivý proces. V tejto súvislosti poukázal na rozsiahlu judikatúru Ústavného súdu SR, ako aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a tiež na právnu teóriu, z ktorej vyplýva, že odôvodnenie má obsahovať dostatok dôvodov a súčasne ich uvedenie má byť zrozumiteľné, súd je teda povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrenia a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská.

20. Žalobca ďalej v odvolaní namieta nesprávny právny, ako i skutkový záver súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie uviedol, že žalobca nepreukázal, že žalovaný nebol v čase podania návrhu na

vyhlásenie konkurzu platobne neschopný, ako ani, že žalovaný sa priviedol do platobnej neschopnosti, či nevyvážil úprimnú snahu riešiť svoj dlh v rámci svojich možností po podaní návrhu na vyhlásenie konkurzu. Podľa žalobcu mal súd prvej inštancie vychádzať zo skutočností uvedených v podanom životopise žalovaného, ktorý tvorí základ pre podanie návrhu na vyhlásenie konkurzu na majetok žalovaného. Žalobca opätovne poukázal na to, že žalovaný uvedené skutočnosti nepoprel, preto je potrebné vychádzať zo skutočností uvedených v tomto životopise. Podľa žalobcu aj z výplatných pásov žalovaného jednoznačne vyplýva, že žalovaný nebol v nepriaznivej finančnej situácii, nakoľko súd v bode 12. napadnutého rozhodnutia uvádza čistý príjem žalovaného po odpočítaní vykonaných exekučných zrážok a uvedené sumy čistého mesačného príjmu žalovaného sú postačujúcimi a predstavujú dostatočný príjem na to, aby si mohol splniť svoje obligačné povinnosti, a teda uhrádzať svoje dlhy. Podľa žalobcu bol príjem žalovaného v čase podania návrhu na vyhlásenie konkurzu dostatočný na to, aby žalovaný mohol plniť svoj dlh, na základe čoho možno jednoznačne konštatovať, že žalovaný nebol platobne neschopný, pretože ak by bol platobne neschopný nebol by schopný vôbec v žiadnej sume uhrádzať a riešiť svoje dlhy. Žalovaný však aj po odpočítaní exekučných zrážok mal dostatočný príjem na to, aby mohol plniť svoj dlh, a teda rozhodne nebol platobne neschopný. Žalobca tiež podotkol, že výška dlhov žalovaného nebola rozhodne kompromitujúca, či existenčne neprijateľná, ktorá skutočnosť vyplýva z uvedeného čistého príjmu žalovaného po odpočítaní exekučných zrážok.

21. Žalobca tiež doplnil, že žalovaný v čase podania návrhu na vyhlásenie konkurzu žil v spoločnej domácnosti s manželkou, ktorá bola tiež zamestnaná a s jej dvomi synmi, ktorí boli tiež zamestnaní, preto výdavky žalovaného rozhodne neboli v takej výške ako žalovaný deklaroval v podanom životopise a ktoré skutočnosti žalovaný žiadnym spôsobom nepreukázal. Práve tieto skutočnosti chcel žalobca preukázať výsluchom žalovaného, ktorý návrh žalobcu na doplnenie dokazovania súd prvej inštancie zamietol. Žalobca tvrdí, že dostatočným spôsobom preukázal, že žalovaný nebol v čase podania návrhu na vyhlásenie konkurzu na jeho majetok platobne neschopný a že disponoval dostatočným príjmom na to, aby uspokojoval pohľadávky svojich veriteľov, a teda aj žalobcu, hoci len sčasti a tým preukázal svoj poctivý zámer a úprimnú snahu riešiť svoje dlhy v rámci svojich možností. Naopak žalovaný konal a postupoval v rozpore s uvedeným, keď tento napriek tomu, že bol platobne schopný využil, či priam zneužil právny inštitút oddĺženia, aj keď nesplnil zákonné podmienky na jeho využitie.

22. Podľa žalobcu súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil dôkazy a tieto nevyhodnotil vo vzájomnej kolerácii a vzájomnej súvislosti, čím súd prvej inštancie nepostupoval správne a zákonne. Žalobca vyjadril nesúhlas s bodom 35. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, pričom žalobca tvrdí, že toto odôvodnenie súdu prvej inštancie nie je správne a nie je v súlade so znením ustanovení zákona o konkurze a reštrukturalizácii, nakoľko výber konkurzu alebo splátkového kalendára nie je na dlžníkovi, ale zákon jednoznačne stanovuje zákonné podmienky, kedy využiť ten ktorý inštitút, pričom ak by bol správny záver súdu prvej inštancie, tak by si dlžníci bez ohľadu na zákonnú úpravu mohli využiť ktorýkoľvek inštitút na základe ich subjektívneho úsudku.

23. Žalobca tiež namieťa nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie, keď zamietol návrh žalobcu na doplnenie dokazovania výsluchom žalovaného. Poukázal na bod 9. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia a tvrdí, že rozhodnutie a konštatovanie súdu prvej inštancie nie je správne, nakoľko práve výsluchom žalovaného by sa odstránili možné rozpory v skutočnostiach a objasnila sa reálna a skutočná majetková situácia žalovaného a tým aj poctivý alebo nepoctivý zámer žalovaného. Podľa žalobcu argumentácia súdu prvej inštancie ohľadom procesného poučenia nie je správna, nakoľko súd mal príležitosť žalovaného poučiť pred uskutočnením jeho výsluchu. Ako samotný súd prvej inštancie uvádza, predmetný dôvod na pojednávaní neuviedol, ale má svoje opodstatnenie a je len ďalším dôkazom toho, že súd prvej inštancie na predmetnom pojednávaní uvádzal iné skutočnosti, ako sú deklarované v napadnutom rozhodnutí. K sudcovskej koncentrácii konania žalobca uviedol, že súd prvej inštancie na samotnom pojednávaní vyzval strany sporu na predloženie návrhov na doplnenie dokazovania, ktoré procesné právo žalobcu využil, no napriek tomu súd prvej inštancie poprel a obmedzil procesné právo žalobcu na doplnenie dokazovania a využitia svojej procesnej obrany a poprel a nesprávne a nezákonne obmedzil zákonnú koncentráciu konania, pričom o sudcovskej koncentrácii konania strany sporu nepoučil.

24. Podľa žalobcu vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie nesprávne a nezákonne rozhodol o návrhu žalobcu na doplnenie dokazovania výsluchom žalovaného, pričom navyše svoje rozhodnutie aj

nesprávne zdôvodnil, ktorý procesný postup je neprijateľný a popierajúci právo na spravodlivý proces a základnú zásadu rovnosti zbraní strán sporu.

25. Žalovaný sa vyjadril k odvolaniu žalobcu prostredníctvom právneho zástupcu podaním zo dňa 13.09.2021, v ktorom navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a aby mu priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

26. Žalovaný vo vyjadrení uviedol, že podľa jeho názoru je napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie dostatočne presvedčivý. Podľa žalovaného nenachádza argumentáciu žalobcu, ktorú by súd prvej inštancie nepokryl svojou úvahou v rozsudku. Podľa žalovaného žalobca nemôže presunúť ťažisko sporu s napadnutým rozsudkom k jeho údajnému nedostatočnému odôvodneniu, keď je zrejmé, že ide o jeho nesúhlas s náležite odôvodnenými závermi súdneho rozhodnutia. Celé odvolanie okrem čl. III. je postavené na opakovaní argumentácie, na ktorú dal náležitú odpoveď súd prvej inštancie najmä v odsekoch 32 až 35 odôvodnenia svojho rozhodnutia.

27. Žalovaný uviedol, že podával všetky informácie tak, ako boli od neho žiadané a nikdy nič nezamlčal. Nerozumie preto, prečo žalobca polemizuje s tým, aké výplatné pásky predkladal k podanému životopisu. Podľa žalovaného je žalobcov postoj zrejмый, nakoľko považuje samotné podanie návrhu na vyhlásenie konkurzu za prejav nepoctivého zámeru. To je však nesprávny postoj, ktorý upiera dlžníkovi právo priznané mu zákonom.

28. Žalovaný tiež tvrdí, že žalovaný mohol zo vzájomných opakovaných podaní pred nariadením termínu pojednávania zistiť, čo je medzi stranami sporné. Napriek tomu ani v jednom podaní neurobil návrh na vykonanie dokazovania výsluchom žalovaného. Žalovaný by však počas výsluchu mohol uviesť len tie skutočnosti, ktoré už uviedol vo svojich podaniach a ktoré usvedčujú žalobcu z manipulácie s objektívnymi faktami.

29. Žalovaný tvrdí, že sa s dôverou obrátil na všetky inštitúcie (Centrum právnej pomoci, súd), a to v čase, kedy prišiel o byt a nevládal splácať svoje dlhy. Týmto inštitúciám predložil všetky relevantné podklady a následne rozhodli o jeho návrhu. Podľa žalovaného je predstava žalobcu splácania taká, že záväzok nie je možné nikdy splatiť. Ak by do týchto vzťahov nezasiahol už v minulosti zákonodarca, cesta z dlhodobej pasce by nebola možná.

30. Žalobca reagoval na vyjadrenie žalovaného prostredníctvom právneho zástupcu podaním zo dňa 20.09.2021, v ktorom žiadal napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť na nové konanie a rozhodnutie, alternatívne, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe žalobcu v celom rozsahu vyhovie.

31. Žalobca k namietaným skutočnostiam žalovaného uviedol, že výplatné pásky z obdobia pred a po podaní návrhu na vyhlásenie konkurzu na majetok žalovaného sú podstatnými a relevantnými dôkazmi svädčiacimi o poctivom či nepoctivom zámere dlžníka. Z výplatných pások dlžníka pred podaním návrhu je možné preukázať platobnú schopnosť/neschopnosť žalovaného, a to, či žalovaný bol naozaj pred podaním a v čase podania návrhu na vyhlásenie konkurzu na jeho majetok platobne neschopný a mal poctivý zámer alebo využil právny inštitút oddĺženia napriek tomu, že platobne neschopný nebol a mohol svoje záväzky hoci čo i len sčasti uspokojovať a využiť právny inštitút splátkového kalendára. Na druhej strane z výplatných pások žalovaného po podaní návrhu na vyhlásenie konkurzu na jeho majetok je možné preukázať, aká bola majetková situácia žalovaného, a ak táto bola priaznivá, žalovaný sa mal pokúsiť riešiť svoje záväzky v medziach svojich možností a prejaviť úprimnú snahu tieto riešiť a tým preukázať svoj poctivý zámer tak, ako to má na mysli ustanovenie § 166g ods. 1 ZKR. Práve tieto skutočnosti žalobca v podanej žalobe namietal, a to že žalovaný nebol v čase podania návrhu na vyhlásenie konkurzu platobne neschopný a mohol hoci len sčasti uspokojovať pohľadávky svojich veriteľov a taktiež, že žalovaný po podaní návrhu neprejavil úprimnú snahu riešiť svoje záväzky, čím bol jednoznačne preukázaný nepoctivý zámer žalovaného. Žalobca súhlasí s tým, že ZKR priznáva dlžníkom právo využiť právny inštitút oddĺženia, podľa jeho názoru predmetné právo je určené tým dlžníkom, ktorí sa nachádzajú v tak nepriaznivej a zlej majetkovej situácii, že nevedia vôbec uhrádzať svoje záväzky, že majú množstvo veriteľov a nemajú prácu, alebo majú, avšak ich príjem nepokryje ani len základné ľudské potreby. Žalovaný takouto osobou nie je a ani nebol. Žalovaný je mladý človek, ktorého majetková situácia dovoľovala hoci len sčasti uspokojovať pohľadávky svojich veriteľov. V tomto

kontexte žalobca poukázal na rozsudok Okresného súdu Trnava sp.zn. Odi/1/2019 zo dňa 06.11.2019, ktorým súd prvej inštancie zrušil oddĺženie dlžníka z dôvodu, že tento nebol platobne neschopný a taktiež, že po podaní návrhu neprejavil poctivý zámer. Žalobca zároveň odcitoval časti uvedeného rozsudku, na ktoré poukazuje.

32. K ďalšej argumentácii žalovaného ohľadom vykonania jeho výsluchu žalobca uviedol, že ak by sa skutočne žalovaný nevyhýbal jeho výsluchu, tak by s návrhom uskutočneným na pojednávaní súhlasil, avšak predmetná argumentácia žalovaného je účelová, nakoľko tento nechcel uskutočniť svoj výsluch, nakoľko z tohto by sa preukázala jeho majetková situácia, ktorá bola ako tak priaznivá, resp. priaznivá na to, aby žalovaný mohol hoci len sčasti uspokojovať svoje záväzky. Poslednú argumentáciu žalovaného považuje žalobca za absurdnú, nakoľko žalovaný si od pôvodného veriteľa - Poštovej banky, a.s. požičal peniaze, ktoré v celosti aj s oprávnenými nákladmi nevrátil, porušil základné obligačné povinnosti a teraz sa dožaduje ochrany. Navyše zákonodarca vytvoril, resp. priznal právo aj veriteľom domáhať sa žalobou zrušenia oddĺženia v prípade nepoctivého zámeru dlžníka, a to z dôvodu, že predvídal nepoctivé zámery dlžníkov.

33. Žalovaný sa vyjadril k vyjadreniu žalobcu podaním doručeným súdu dňa 19.10.2021, v ktorom uviedol, že nepovažuje za vhodné argumentovať výrokmi odôvodnenia súdneho rozhodnutia, ktoré žalobca vo vyjadrení obsahoval. Uviedol, že pre súd je zásadné, že v žalobcom uvádzanom prípade je žalovaná podnikateľkou (držiteľkou živnostenského oprávnenia), dlhodobo vykonáva (podnikateľskú) činnosť, a preto žalovaný tvrdí, že to čo bolo zásadné pre súd v rozhodnutí, na ktorý žalobca poukazuje, u žalovaného absentuje. Žalovaný nevlastní žiaden majetok, prišiel o vlastný byt pri úhradách dlhov. Nespoliehal sa na podanie návrhu na konkurz, nevyhýbal sa úmyselne úhradám svojich záväzkov (takéto dôkazy žalobca neprodukoval, zostáva v rovine všeobecných tvrdení). Navyše tvrdenie, že by výsluchom žalovaného bola preukázaná jeho údajná priaznivá majetková situácia je čisto špekulatívne.

34. Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací podľa ustanovenia § 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) prejednal odvolanie v rozsahu danom ustanovením § 379 CSP, rešpektujúc viazanosť odvolacími dôvodmi podľa § 380 ods. 1 CSP, nenariadil pojednávanie pretože nepovažoval za potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie (ustanovenie § 385 ods. 1 CSP), pričom dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, preto rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa ustanovenia §387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

35. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

36. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

37. Podľa § 383 CSP, odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní.

38. V preskúmvanej veci krajský súd nezistil dôvod k tomu, aby zo strany odvolacieho súdu došlo k zopakovaniu alebo k doplneniu dokazovania vykonaného pred súdom prvej inštancie. V danom prípade preto vychádzal zo skutkového zistenia zisteného súdom prvej inštancie. Po preskúmaní veci na základe podaného odvolania žalobcom dospel krajský súd k záveru, že súd prvej inštancie zistil v dostatočnom rozsahu skutkový stav veci potrebný pre rozhodnutie, vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade s ustanovením § 191 ods. 1 CSP a svoje rozhodnutie náležitým spôsobom odôvodnil podľa ustanovenia § 220 ods. 2 CSP. S dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie sa krajský súd stotožňuje a v podrobnostiach na tieto dôvody odkazuje.

39. Z obsahu spisu vyplýva, že dňa 19.11.2012 bola uzavretá Zmluva o úvere č. XXXXXXXXXXXX medzi právnym predchodcom žalobcu - Poštová banka a.s. a žalovaným, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý úver vo výške 8.000,-Eur. Na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 13.07.2017 bola uvedená pohľadávka postúpená na žalobcu, ktorý si ju následne riadne prihlásil do konkurzu vyhláseného na majetok žalovaného. Žalobca tvrdí, že ním prihlásená pohľadávka nebola uspokojená

ani sčasti, pričom zastáva názor, že žalovaný sa úmyselne priviedol do platobnej neschopnosti, platobne neschopný nebol a tiež, že zo správania žalovaného po podaní návrhu nemožno usudzovať, že vynaložil úprimnú snahu riešiť svoj dlh v rámci svojich možností a schopností. Zo spisu ďalej vyplýva, že uznesením Okresného súdu Žilina, č.k. Odk/129/2018-24 zo dňa 18.06.2018, zverejneným v Obchodnom vestníku č. 121/2018 zo dňa 25.06.2018 súd vyhlásil konkurz na majetok žalovaného a za správcu ustanovil Mgr. Štefana Krnáča. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 26.06.2018 a následne bol v Obchodnom vestníku č. 178/2018 zo dňa 14.09.2018 zverejnený Oznám o zrušení konkurzu z dôvodu, že konkurzná podstata nepokryje náklady konkurzu v zmysle § 167v ods. 1 ZKR. Ďalej zo spisu vyplýva, že voči žalovanému boli ku dňu 01.08. 2018 vedené exekučné konania na základe poverení na vykonanie exekúcií v konaní sp.zn. 17Er/2952/2015 navrhovateľa CETELEM SLOVENSKO a.s. a v konaní sp.zn. 18Er/2297/2017 navrhovateľa Orange Slovensko a.s. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní považoval žalobu za nedôvodnú, a preto ju napadnutým rozsudkom zamietol.

40. Žalobca v podanom odvolaní okrem iného namieta, že súd prvej inštancie nedostatočne odôvodnil napadnuté rozhodnutie.

41. Odvolací súd k tejto námietke žalobcu konštatuje, že medzi právo na spravodlivý proces patrí aj právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia. Žalobca v odvolaní poukazuje v tejto súvislosti na viaceré rozhodnutia Ústavného súdu SR a NS SR s tým, že podľa jeho právneho názoru je napádané rozhodnutie vo svojom odôvodnení nepreskúmateľné, keď základom odôvodnenia súdneho rozhodnutia sú tie tvrdenia, ktorými súd podopiera svoj záver a tiež má za to, že nedostatočným odôvodnením súdneho rozhodnutia súd porušil práva žalobcu vychádzajúce z čl.46 ods. 1 Ústavy SR.

42. Podľa § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

43. Je nepochybné, že jedným z aspektov na spravodlivý proces je aj právo strany na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky relevantné, právne a skutkové otázky súvisiace s predmetom právnej ochrany (IV.ÚS 115/2003). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán, avšak s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I.ÚS 46/05, I.ÚS 353/06, II.ÚS 220/08, III.ÚS 12/07, IV.ÚS 163/08).

44. V preskúmvanej veci dospel odvolací súd k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedá vyššie uvedeným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, ktoré skutkové zistenia považoval za podstatné pre právny záver o nedôvodnosti žaloby. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie riadne odôvodnil, k svojím záverom dospel na základe riadne vykonaného dokazovania a dostatočne zisteného skutkového stavu. Odôvodnenie odvolaním napadnutého rozhodnutia dáva odpoveď na relevantné otázky súvisiace s predmetom konania, keď v dostatočnom rozsahu zodpovedalo, prečo dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalobca v konaní nepreukázal existenciu nepoctivého zámeru žalovaného. Okolnosť, že táto odpoveď neúspešnú stranu sporu neuspokojuje, neznamená, že odôvodnenie nespĺňa parametre zákonného rozhodnutia v zmysle § 220 ods. 2 CSP.

45. Do práva na spravodlivý proces nepatrí ani právo strany konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva procesnej obrany, ak si neosvojí ním navrhnutým spôsobom hodnotenia navrhnutých dôkazov a ak sa neriadí ním predpokladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov (III. ÚS 339/0 , II. ÚS 197/07, IV.ÚS 251/03, II.ÚS 3/97).

46. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd nepovažuje námietku žalobcu týkajúcu sa nedostatočného odôvodnenia písomného vyhotovenia rozsudku súdu prvej inštancie za opodstatnenú.

47. Žalobca ďalej v podanom odvolaní namieta vadu konania spočívajúcu v tom, že súd prvej inštancie porušil princíp rovnosti zbraní, keď nepripustil výsluch žalovaného, ktorého žalobca prostredníctvom právneho zástupcu navrhol vykonať na pojednávaní konanom dňa 21.05.2021.

48. Podľa § 149 CSP, prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky.

49. Podľa § 153 ods. 1 CSP, strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania.

50. Podľa § 153 ods. 2 CSP, na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, nemusí súd prihliadnuť, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu.

51. Podľa § 153 ods. 3 CSP, ak súd na prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany neprihliadne, uvedie to v odôvodnení rozhodnutia vo veci samej.

52. Podľa § 154 CSP, prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí.

53. Odvolací súd uvádza, že povinnosť riadneho vedenia sporu je všeobecne vyjadrená v čl. 8. CSP tak, že strany sporu sú povinné vykonať prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany v súlade s princípom hospodárnosti. Procesné úkony nesmú viesť k prieťahom v konaní (čl.5). Účelom a zmyslom koncentrácie konania je prispieť k rýchlosti konania, zabrániť zdržiavaniu konania a motivačne pôsobiť na strany sporu, aby procesné úkony vykonávali včas.

54. Zásada koncentrácie konania sa uplatňuje v dvoch podobách, a to ako koncentrácia vhodná (§ 153 - sudcovská koncentrácia konania) a koncentrácia nutná (§ 154 - zákonná koncentrácia konania). Zásada koncentrácie konania sa uplatňuje výlučne v sporovom konaní. Účelom sudcovskej koncentrácie konania je zabrániť tomu, aby strany zdržiavali spor neskoro vykonávanými procesnými úkonmi. Nie je napr. želateľné, aby strana sporu predkladala skutkové tvrdenia alebo dôkazné návrhy až na pojednávaní, čo by mohlo znamenať zmarenie účelu už nariadeného pojednávania a požiadavku na vytýčenie ďalšieho pojednávania. Včasnosť predloženia prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany vyhodnotí v okolnostiach konkrétneho prípadu súd a je ponechané na jeho úvahe, či prípadné omeškanie procesného úkonu ospravedlní, alebo či prijme procesnú sankciu, ktorá spočíva v tom, že súd na procesný úkon neprihliadne a tým mu neprizná procesné účinky. Strana sporu má povinnosť predložiť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Ide o špecifikáciu všeobecnej procesnej povinnosti riadneho vedenia sporu. V prípade porušenia povinnosti predložiť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas, môže nastúpiť sankcia predpokladaná v § 153 ods. 2 a 3, prípadne však aj iné právne následky. Procesný úkon nie je vykonaný včas, ak ho strana sporu mohla vykonať skôr (objektívne hľadisko), ak by konala starostlivo (subjektívne hľadisko). Toto pravidlo je lex generalis. Neaplikuje sa, ak osobitná právna úprava poskytuje strane sporu lehotu na vykonanie určitého procesného úkonu. Lex specialis k § 153 ods. 1 druhá veta je v označenom zmysle ustanovenie § 167. Prostriedky procesnej obrany, ktoré sú obsahom vyjadrenia žalovaného k žalobe sú predložené včas, ak sú predložené v lehotách podľa § 167. Ak neexistujú osobitné dôvody, v zásade platí, že predloženie skutkových tvrdení alebo dôkazných návrhov až na pojednávaní nie je včasné. Ako už bolo uvedené, ustanovenie § 153 ods. 2 a 3 zakotvuje sankciu za to, že strana sporu nespĺnila povinnosť uloženú v § 153 ods. 1. Ak súd dospeje k záveru, že strana sporu neuplatnila prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas, má možnosť buď konanie strany ospravedlniť a na jej procesný úkon prihliadnuť alebo vyvodiť sankčné dôsledky, teda na omeškaný procesný úkon neprihliadnuť. V odôvodnení rozsudku vo veci samej súd vysvetlí, že na procesný úkon strany neprihliadol a z akých dôvodov. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na

uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II.ÚS 530/2018 z 15. novembra 2018, z ktorého vyplýva, záver: „Keďže sudcovskú koncentráciu konania uplatňuje príslušný sudca podľa vlastnej úvahy, spadá do jeho kompetencie rozhodnúť, či na prostriedok procesného útoku, či obrany, ktorý strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania, bude prihliadať.“

55. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie v predvolaní na pojednávanie na deň 22.01.2021 (čl. 137), ktoré bolo doručené obidvom právnym zástupcom strán konania, vyzval ich, aby prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany urobili včas a poučil ich, že inak súd na ne nemusí prihliadnuť, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu. Súd prvej inštancie vytyčené pojednávanie na deň 22.1.2021 odročil na deň 29.01.2021 upovedomením (čl. 142) s poukazom na opatrenia prijaté uznesením Vlády SR č. 808 z 31.12.2020. Následne súd aj toto pojednávanie odročil upovedomením (čl. 146) na deň 19.03.2021 s poukazom na vyhlášku MS SR č. 24/2021 Z.z. o vykonávaní pojednávania hlavných pojednávanií a verejných zasadnutí v čase mimoriadnej situácie a núdzového stavu, ktorá bola účinná od 23.01.2021 do 28.02.2021. Súd odročil pojednávanie na deň 29.01.2021, na ktorom súd uznesením zamietol návrh na vykonanie dokazovania výsluchom strany, ktorý návrh predniesol právny zástupca žalobcu na tomto pojednávaní. Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku odôvodnil, prečo zamietol návrh na doplnenie dokazovania, čím postupoval v súlade s § 153 ods. 3 CSP.

56. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie neporušil práva žalobcu tak, ako uvádza v podanom odvolaní. Bolo povinnosťou žalobcu ešte v žalobe, resp. v reakcii na vyjadrenie žalovaného navrhnúť výsluch žalovaného, ako strany sporu. Pokiaľ strany sporu sú zastúpené právnym zástupcom, súd doručuje predvolanie na pojednávanie len im a strany konania nemajú povinnosť v prípade zastúpenia advokátom zúčastniť sa na vytyčenom pojednávaní. Pokiaľ teda žalobca navrhol výsluch žalovaného až na pojednávaní, súd prvej inštancie neporušil zákon, pokiaľ využijúc zásadu sudcovskej koncentrácie konania zamietol návrh žalobcu na vykonanie dôkazu, ktorý by si vyžadoval odročenie pojednávania, tak ako by bolo v tomto prípade. Odvolací súd preto ani túto námietku žalobcu nepovažoval za dôvodnú.

57. Odvolací súd na základe vyššie uvedeného uvádza, že v priebehu konania pred súdom prvej inštancie nedošlo k takému postupu, ktorý by mal za následok vadu konania, následkom ktorej by došlo k nesprávnemu rozhodnutiu vo veci. Po oboznámení sa s postupom a celým priebehom konania pred súdom prvej inštancie odvolací súd konštatuje, že nedošlo ani k nesprávnemu procesnému postupu, ktorým by žalobca ako odvolateľ mal znemožnené uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces. Krajský súd uvádza, že žalobcovi nebolo odňaté žiadne právo, ani znemožnený výkon žiadneho práva, ktoré má zaručené procesnoprávnym predpisom, pretože žalobca mal umožnené uplatňovať svoje práva a oprávnené záujmy, ako aj uskutočňovať prostriedky procesného útoku.

58. Predmetom posúdenia v odvolacom konaní je teda vecná správnosť napadnutého rozsudku, ktorým súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol.

59. Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení účinnom ku dňu podania návrhu na vyhlásenie konkurzu na majetok žalovaného (ďalej len „ZKR“), právnická osoba je platobne neschopná, ak nie je schopná plniť 30 dní po lehote splatnosti aspoň dva peňažné záväzky viac ako jednému veriteľovi. Za jednu pohľadávku pri posudzovaní platobnej schopnosti dlžníka sa považujú všetky pohľadávky, ktoré počas 90 dní pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu pôvodne patrili len jednému veriteľovi. Fyzická osoba je platobne neschopná, ak nie je schopná plniť 180 dní po lehote splatnosti aspoň jeden peňažný záväzok. Ak peňažnú pohľadávku nemožno voči dlžníkovi vymôcť exekúciou alebo ak dlžník nesplnil povinnosť uloženú mu výzvou podľa § 19 ods. 1 písm. a), predpokladá sa, že je platobne neschopný.

60. Podľa § 3 ods. 4 ZKR, podrobnosti o spôsobe určenia platobnej neschopnosti a predĺženia ustanoví všeobecne záväzný právny predpis, ktorý vydá Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“).

61. Podľa § 166f ods. 1 ZKR, veriteľ, ktorý bol dotknutý oddĺžením, má právo domáhať sa zrušenia oddĺženia návrhu na zrušenie oddĺženia podaným voči dlžníkovi alebo jeho dedičom do šiestich rokov od vyhlásenia konkurzu alebo určenia splátkového kalendára na súde, ktorý rozhodol o oddĺžení, ak preukáže, že dlžník nemal pri oddĺžení poctivý zámer. Ak je takýchto návrhov viac, súd ich spojí na spoločné konanie. Vo veci samej rozhoduje súd rozsudkom.

62. Podľa § 166g ods.1 ZKR, dlžník má poctivý zámer, ak z jeho správania po podaní návrhu možno usudzovať, že vynaložil úprimnú snahu riešiť svoj dlh v medziach svojich možností a schopností, najmä ak poskytol správcovi a veriteľom potrebnú súčinnosť, vynaložil snahu získať zamestnanie, zamestnal sa, alebo si zabezpečil iný zdroj príjmov, v prípade nie nepatrného dedenia, daru alebo výhry zo stávky alebo hry ponúkol aspoň polovicu takéhoto zdroja dobrovoľne veriteľom na uspokojenie nevymáhateľného dlhu, prípadne vynaložil snahu o zaradenie sa do spoločnosti alebo do spoločnosti sa opätovne zaradil.

63. Podľa § 166g ods. 2 písm. e) ZKR, dlžník nemá poctivý zámer najmä, ak zo správania sa dlžníka pred podaním návrhu možno usudzovať, že sa úmyselne priviedol do platobnej neschopnosti, aby bol oprávnený podať návrh.

64. Podľa § 166g ods. 2 písm. f) ZKR, dlžník nemá poctivý zámer najmä, ak v čase podania návrhu dlžník nebol platobne neschopný, aj keď o tom vedel alebo s prihliadnutím na okolnosti musel vedieť.

65. Podľa § 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 643/2005 Z.z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o spôsobe určenia platobnej neschopnosti a predĺženia na účely určenia platobnej neschopnosti sa platobne neschopným rozumie ten, kto má viac ako jedného veriteľa, viac ako jeden peňažný záväzok 30 dní po lehote splatnosti a koho peňažné záväzky 30 dní po lehote splatnosti nie sú kryté jeho finančným majetkom, ktorým sa rozumieju

a) peňažné prostriedky

b) pohľadávky z účtu, z vkladu alebo inej formy vkladu v banke alebo v pobočke zahraničnej banky, alebo zahraničnej banke so sídlom v členskom štáte Organizácie pre ekonomickú spoluprácu a rozvoj s výpovednou lehotou kratšou ako 3 mesiace,

c) peňažné pohľadávky a dlhové cenné papiere, ktorých lehota splatnosti uplynie do 30 dní, ak možno s odbornou starostlivosťou odôvodnene predpokladať ich riadne a včasné splnenie,

d) peňažné pohľadávky a dlhové cenné papiere po lehote splatnosti nie viac ako 30 dní, ak možno odbornou starostlivosťou odôvodnene predpokladať ich riadne splnenie do 30 dní od uplynutia lehoty ich splatnosti

e) peňažné pohľadávky a dlhové cenné papiere, ktoré sú splatné na požiadanie (na videnie), ak možno odbornou starostlivosťou odôvodnene predpokladať ich riadne a včasné splnenie, ak by sa ich splatenie požiadalo nasledujúci deň.

66. Po zhodnotení skutočností zistených z predloženého spisu dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie v tejto veci dostatočne zistil skutkový stav a zistené skutočnosti správne právne posúdil, keď vydal napadnutý rozsudok, ktorým žalobu zamietol. V konaní súdu prvej inštancie nezistil odvolací súd, ako už uvádzal vyššie žiadne vady, okresný súd sa dostatočne vysporiadal s tvrdením strán sporu a odôvodnenie napadnutého rozhodnutia spĺňa zákonom stanovené podmienky na odôvodnenie rozsudku súdu ako rozhodnutia vo veci samej. Odvolací súd tiež dospel k záveru, že súd prvej inštancie neodňal žalobcovi možnosť konať pred súdom a stotožňuje sa s jeho záverom o tom, že žalobca nepreukázal, že by žalovaný v čase podania návrhu na oddĺženie nebol platobne neschopný, ako aj s jeho záverom o tom, že nebola v konaní zistená existencia nepoctivého zámeru žalovaného pri oddĺžení. Okresný súd preto postupoval správne, keď žalobu zamietol a odvolací súd v zmysle § 387 ods. 2 CSP odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, s ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje.

67. Vzhľadom na dôvody žalobcom podaného odvolania odvolací súd uvádza nasledovné. Na doplnenie správnosti dôvodov napadnutého rozsudku odvolací súd konštatuje, že podstatou definície platobnej neschopnosti nie je to, či dlžník je schopný záväzok uhradiť v splátkach, ale či disponuje dostatkom finančného majetku, ktorým by záväzok mohol uhradiť v celosti. Odvolací súd poukazuje na zákonnú definíciu platobnej neschopnosti fyzickej osoby podľa § 3 ods. 2, tretia veta ZKR, podľa ktorej za platobne neschopnú sa považuje fyzická osoba, ak nie je schopná plniť 180 dní po lehote splatnosti aspoň jeden peňažný záväzok. Zákonná definícia teda nevyžaduje pluralitu veriteľov pri definovaní platobnej

neschopnosti fyzickej osoby, vyžaduje však splnenie dvoch podmienok, a to existenciu aspoň jedného splatného peňažného záväzku a uplynutie doby viac ako 180 dní po splatnosti tohto záväzku, v rámci ktorej doby nie je fyzická osoba schopná plniť takýto splatný záväzok. V konaní bolo preukázané, že žalovaný mal dve exekúcie, pričom z platu dlžníka boli realizované v rámci vedených exekúcií zrážky zo mzdy. Odvolací súd konštatuje, že samotná existencia pracovnoprávneho vzťahu a príjmu žalovaného ešte neznamená, že tento spĺňa podmienku platobnej schopnosti vzhľadom na výšku pohľadávky žalobcu a existenciu finančného majetku žalovaného.

68. Odvolací súd zdôrazňuje, že pojem „platobná neschopnosť“ znamená taký majetkový stav dlžníka, ktorý vzhľadom na nedostatok finančných prostriedkov (vrátane iného finančného majetku okrem finančných prostriedkov) nedosahuje hodnotu v takej výške, aby bol spôsobilý na úhradu pohľadávky veriteľa v lehote 180 dní od splatnosti tohto záväzku. Preukázanie nepoctivého zámeru, v danom prípade z dôvodov tvrdenia zo strany žalobcu o existencii platobnej schopnosti, je na strane žalobcu. Žalobca však neuviedol také okolnosti, ktoré by v rámci zákonnej definície platobnej neschopnosti (existencie splatného záväzku a nemožnosť jeho úhrady zo strany dlžníka v lehote 180 po splatnosti) vyvrátili takto zákonom definovanú platobnú neschopnosť ku dňu podania návrhu na oddĺženie. Odvolací súd zdôrazňuje, že za účelom definovania platobnej neschopnosti v ustanovení § 1 vyhlášky č. 643/2005 Z.z. bol určený druh a výška finančného majetku, ktorého existencia vyvracia závery o platobnej neschopnosti, pričom sa má jednať o finančný majetok v hodnote takej, aby bol spôsobilý na krytie záväzku dlžníka voči veriteľovi. Pri platobnej neschopnosti sa neposudzuje celkový majetkový stav dlžníka, t.j. existencia iného majetku, ale práve finančné prostriedky, resp. iný finančný majetok, ktorý má vplyv na posudzovanie platobnej schopnosti, t.j. na existenciu finančných prostriedkov, hotovosti, peňazí na účte alebo iného finančného majetku v takej hodnote, aby bol spôsobilý na krytie splatného záväzku. Existenciu žiadneho finančného majetku, a to ani finančných prostriedkov v hodnote spôsobilej na krytie záväzku, žalobca v konaní nepreukázal a ani to len netvrdil. Jeho závery o tom, že žalovaný pracuje a poberá mzdu, ešte nevyvracajú záver o platobnej neschopnosti žalovaného.

69. Odvolací súd v súlade s názorom súdu prvej inštancie konštatuje, že v každom jednotlivom prípade treba skúmať možný nepoctivý zámer dlžníka individuálne, a preto pokiaľ súd prvej inštancie neprihliadol na žalobcom uvádzané súdne rozhodnutia nepochybil, nakoľko nejde o judikáty, ktoré by boli právne záväzné.

70. Odvolací súd ďalej dopĺňa, že dôkazné bremeno preukázať nepoctivý zámer je na žalobcovi a pokiaľ žalobca ako dôvod nepoctivého zámeru uvádzal existenciu platobnej schopnosti, ktorá mala brániť povoleniu oddĺženia, bol povinný preukázať svoje tvrdenie a uniesť dôkazné bremeno o tom, že žalobca bol platobne schopný v čase podania návrhu na vyhlásenie konkurzu. Žalobca však žiadne takéto dôkazy nepredložil. Tvrdenie o poberaní mzdy ešte nepreukazuje existenciu platobnej schopnosti žalovaného v čase podania návrhu na oddĺženie, ale naopak tento stav preukazuje len tú skutočnosť, že žalovaný nedisponoval žiadnym finančným majetkom, ktorý by bol spôsobilý na krytie pohľadávky žalobcu. Súd prvej inštancie v konaní dostatočne vykonal dokazovanie ohľadne zostatku finančných prostriedkov pre žalovaného po exekučných zrážkach a správne dospel k záveru, že poberanie mzdy vo výške 1.000,- Eur zo strany žalovaného nie je pravdivé, keďže po vykonaní zrážok mu za obdobie jún 2017 až január 2018 boli vyplatené mzdy v sumách 470,31 Eur, 684,78 Eur, 593,37 Eur, 674,67 Eur, 611,39 Eur, 619,57 Eur, 299,55 Eur a 516,26 Eur.

71. Na podporu tohto tvrdenia odvolací súd poukazuje aj na vedené exekučné konania, z ktorých vyplýva, že žalovaný ako povinný v exekúcii nedisponuje majetkom podliehajúcim exekúcii (byť mu bol predaný) a okrem možnosti siahnutia na príjem žalovaného formou zrážky zo mzdy, žiaden finančný majetok, ktorým by bola pokrytá pohľadávka žalobcu zistený nebol a žalobca preto nepreukázal svoje tvrdenie o platobnej schopnosti žalovaného v čase podania návrhu na jeho oddĺženie.

72. Odvolací súd tiež uvádza, že jedným zo zákonných predpokladov vyhlásenia konkurzu a oddĺženia fyzickej osoby je v zmysle § 166 ZKR existencia, t.j. vedenie exekučného konania alebo iného vykonávacieho konania (s účinnosťou od 1.10.2020 za sprísnenej podmienky, že sa musí jednať o exekúciu, v rámci ktorej od vydania poverenie po návrh na vyhlásenie konkurzu musí uplynúť aspoň jeden rok). Citované ustanovenie § 166 ods. 3 ZKR teda ako zákonný predpoklad oddĺženia vyžaduje existenciu vedenia exekučného konania, pričom táto zákonná podmienka nie je vylúčená vtedy, ak v rámci exekučného konania je vymožená čo i len čiastočne veriteľom uplatnená pohľadávka. Jedným z

predpokladov oddĺženia je teda priamo zákonom vyžadovaná existencia vedenia exekučného konania a pri týchto špeciálnych podmienkach oddĺženia fyzickej osoby nemá zákonná úprava obmedzenie v tom zmysle, že za vedenie exekúcie ako splnenie podmienky vyhlásenia osobného bankrotu sa nepovažuje taká exekúcia, v rámci ktorej došlo k čiastočnému uspokojeniu pohľadávky veriteľa. Tvrdenie a závery žalobcu o výklade domnienky platobnej neschopnosti, ak je dlžník poberateľom mzdy, teda je povinný aj po vyhlásení konkurzu a oddĺžení aspoň čiastočne uspokojovať svoje záväzky voči veriteľom, je priamo v rozpore s účelom, charakterom a predpokladom oddĺženia podľa § 166 a nasl. ZKR ako lex specialis osobitného inštitútu oddĺženia fyzickej osoby pre platobnú neschopnosť.

73. Základná domnienka platobnej neschopnosti fyzickej osoby vo vzťahu k vedeniu exekučného konania podľa § 3 ods. 2 ZKR bola zavedená do zákona o konkurze a reštrukturalizácii s účinnosťou od 29.04.2015 zákonom č. 87/2015 Z.z. Dôvodová správa k zavedeniu tohto inštitútu uvádza nasledovné: „V ustanovení sa výslovne vyjadrujú vyvrátiteľné domnienky platobnej neschopnosti dlžníka. Existencia vyvrátiteľných domnienok uľahčí procesnú situáciu navrhovateľa. Ak je na majetok dlžníka vedená exekúcia pre nesplnenie peňažnej pohľadávky a ak zo súpisu majetku, resp. vyhlásenia o majetku nemožno zistiť žiaden majetok postihnuteľný exekúciou bude sa mať za to, že dlžník je platobne neschopný“. Zo znenia § 3 ods. 2 posledná veta ZKR, ako ani z úmyslu zákonodarcu a účelu tohto ustanovenia nevyplýva podľa odvolacieho súdu použitie výkladu a contrario tejto zákonnej domnienky tak, ako to uviedol žalobca, pretože zmyslom tohto ustanovenia je uľahčiť procesné postavenie veriteľa ako navrhovateľa pri návrhu na vyhlásenie konkurzu a umožnenie dlžníkovi vyvrátiť zákonnú domnienku platobnej neschopnosti preukázaním opaku.

74. K podobnému záveru dospel aj Komentár k ZKR autora Milan Ďurica: Zákon o konkurze a reštrukturalizácii, Komentár 3.vydanie, C.H.BECK, rok 2019, strana 17: „Podľa novej definície pre platobnú neschopnosť dlžníka, ktorý je fyzickou osobou stačí existencia jedného veriteľa, ktorému dlžník nie je schopný plniť 180 dní po lehote splatnosti aspoň jeden peňažný záväzok. Ostatné ustanovenia § 3 ods. 2 sú pre platobnú neschopnosť fyzickej osoby nepoužiteľné. Dlžník, ktorý je fyzickou osobou preukazuje platobnú neschopnosť vyhlásením, ktoré je obligatórnou súčasťou návrhu na vyhlásenie konkurzu alebo návrhu na určenie splátkového kalendára. Dôkazom o platobnej neschopnosti dlžníka je aj doklad nie starší ako 30 dní preukazujúci, že voči dlžníkovi sa vedie exekučné alebo obdobné vykonávacie konanie. Tento doklad je tiež obligatórnou súčasťou návrhu na vyhlásenie konkurzu alebo návrhu na určenie splátkového kalendára“.

75. Záver súdu prvej inštancie o tom, že žalobca nepreukázal, že žalovaný nebol v čase podania návrhu na oddĺženie platobne neschopný je preto správny a odvolací súd sa s ním v celom rozsahu stotožňuje.

76. Žalobca podal odvolanie voči napadnutému rozhodnutiu v celom rozsahu, t.j. aj v časti druhej výrokovej vety o náhrade trov konania. Pretože súd prvej inštancie žalobu v celom rozsahu zamietol, v súlade so zásadou úspechu v konaní podľa § 255 ods. 1 CSP priznal žalovanému aj nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %. Aj v tejto časti je preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie správny.

77. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil v celom rozsahu.

78. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že žalovanému úspešnému v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %.

79. Rozhodnutie bolo jednohlasne schválené členmi odvolacieho senátu.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý

rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolaateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolaateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolaateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolaateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).